

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 310/08-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. septembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. H. L., M., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé prejednanie záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Bratislave č. k. 35 Cb 9/98-42 z 10. novembra 2005 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obo 88/2006 z 31. marca 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. H. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júla 2008 doručená sťažnosť Ing. H. L. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia základného práva *„aby sa jej vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a jej prítomnosti a aby sa mohla vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom, zaručené v čl. 48*

ods. 2 Ústavy SR (ďalej len „ústava“) a právo, aby jej záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a vlastnícke právo, ktoré zaručuje čl. 20 ods. 1 až 4 Ústavy...“, postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 35 Cb 9/98 a jeho uznesením č. k. 35 Cb 9/98-42 z 10. novembra 2005, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obo 88/2006 a jeho uznesením z 31. marca 2008.

1. Zo sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľka sa podaním z 2. októbra 2000 označeným ako „*Žaloba na porušenie Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov a príslušných zákonov Slovenskej republiky*“ adresovaným krajskému súdu, ktorým žiadala „o nápravu“, domáhala obnovenia „*konania vo veci podania Ministerstva financií Slovenskej republiky spolu s príslušným predbežným opatrením*“, konkrétne konania vedenom na menovanom súde pod sp. zn. 35 Cb 9/98, v ktorom Ministerstvo financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) ako navrhovateľ proti odporcom I., a. s., B., a I., a. s., B., žiadalo o určenie neplatnosti uznesení mimoriadneho valného zhromaždenia S., a. s., B., z 22. augusta 1997, ktorými bola okrem iného zrušená táto spoločnosť (investičný fond) bez likvidácie zlúčením s obchodnou spoločnosťou I., a. s., B., a následne (podľa tvrdenia sťažovateľky na mimoriadnom valnom zhromaždení 3. októbra 1997) bola táto spoločnosť rozdelená na už uvádzané dve samostatné akciové spoločnosti (I. a I.). Ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľka je vlastníčkou akcií z 1. vlny kupónovej privatizácie v spoločnosti V., a. s., ktorá prešla viacerými transformáciami (podľa údajov uvedených v sťažnosti: na S., a. s., I., a. s., I., a. s., I., a. s.), a sťažovateľka tvrdí, že „*uvádzané cenné papiere (15 akcií V. a. s. s aktívami cca 7 miliárd korún) sa stali bezcennými...*“, hoci by ich „*veľmi potrebovala na rekonštrukciu bytu... alternatívne na nákup novej práčky...*“.

V už uvedenom konaní (sp. zn. 35 Cb 9/98) ministerstvo (ako navrhovateľ) vzalo 28. marca 2000 svoj návrh na začatie konania v celom rozsahu späť, čo sťažovateľka

kvalifikovala ako nedostatočné „hájenie právnych záujmov vyše 150 000 MIKov s vyše 3 miliónmi akcií“.

Krajský súd v dôsledku späťvzatia návrhu ministerstvom uznesením sp. zn. 35 Cb 9/98 z 27. júla 2000 predmetné konanie zastavil.

2. O návrhu sťažovateľky z 2. októbra 2000 na obnovu konania rozhodol krajský súd uznesením č. k. 35 Cb 9/98-42 z 10. novembra 2005, ktorým jej návrh zamietol z dôvodu, že „návrh na obnovu konania bol podaný neoprávnenou osobou, ktorá nebola účastníkom konania, ktorého obnova sa navrhovala“ [§ 228 ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v spojení s § 234 ods. 2 OSP].

O odvolaní sťažovateľky z 2. decembra 2005 rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Obo 88/2006 z 31. marca 2008 tak, že napadnuté uznesenie krajského súdu č. k. 35 Cb 9/98-42 z 10. novembra 2005 potvrdil.

3. V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti bolo ústavnému súdu predložené uznesenie krajského súdu č. k. 35 Cb 9/98-31 z 27. júla 2000, z ktorého ústavný súd zistil, že účastníkmi konania v predmetnej veci boli ministerstvo ako navrhovateľ a odporcovia: 1. I., a. s., B., a 2. I., a. s., B.

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

1. Krajský súd v Bratislave v konaní, vedenom pod sp. zn. 35 Cb 9/98 o neplatnosti právnych úkonov transformáciami V. a. s. porušil základné právo H. L. na to, aby sa jej vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov v jej prítomnosti a aby sa mohla vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na to, aby jej záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom, zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a vlastnícke právo, ktoré zaručuje čl. 20 ods. 1 až 4 Ústavy Slovenskej republiky a právo na to, že nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva,

ktoré zaručuje Dodatokový protokol, nadväzujúci na Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Zrušuje sa uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10. 11. 2005, sp. zn. 35 Cb 9/98.

3. Zrušuje sa uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. marca 2008 sp. zn. 5 Obo 88/2006.“

Súčasne sťažovateľka požiadala o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia „v sume 45.000,- Sk“ a náhradu trov jej ústavným súdom ustanovenému advokátovi (o ktorého ustanovenie požiadala k sťažnosti pripojeným podaním s dátumom 12. jún 2008).

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z obsahu sťažnosti možno usúdiť, že jej predmetom je namietané porušenie základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva vlastníť majetok zaručeného ustanoveniami čl. 20 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 35 Cb 9/98-42 z 10. novembra 2005 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 88/2006 z 31. marca 2008.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu... Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

1. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka predmetnou sťažnosťou najprv napadla uznesenie krajského súdu č. k. 35 Cb 9/98-42 z 10. novembra 2005. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmavať napadnuté rozhodnutie krajského súdu (a postup v konaní mu predchádzajúci), keďže proti nemu bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľka využila,

a o odvolaní proti nemu rozhodol najvyšší súd ako súd odvolací uznesením sp. zn. 5 Obo 88/2006 z 31. marca 2008. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 88/2006 z 31. marca 2008, možno zo sťažnosti vyvodit', že sťažovateľka namieta predovšetkým porušenie svojho práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Spôsob porušenia tohto práva postupom najvyššieho súdu však v sťažnosti podrobnejšie nekonkretizovala (okrem poukázania na dopad predmetného rozhodnutia na jej majetkové, resp. vlastnícke pomery).

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (vrátane práva na spravodlivé súdne konanie) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Článok 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa „právo na súd“, to znamená právo začať konanie na súde v „občianskoprávných veciach“ ako jeden z jeho aspektov. K nemu pristupujú záruky ustanovené v tomto článku, pokiaľ ide o organizáciu, zloženie súdu a vedenie procesu. Kvalita procesu zahrnutá v práve na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru je zabezpečená zárukami procesného a inštitucionálneho charakteru (III. ÚS 136/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto

interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným uznesením najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov.

V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľky uznesením sp. zn. 5 Obo 88/2006 z 31. marca 2008 sú zlučiteľné s označeným článkom dohovoru.

Po oboznámení sa s obsahom predmetného uznesenia najvyššieho súdu (ako aj s obsahom prvostupňového rozhodnutia, z ktorého rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza a naň nadväzuje) ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, čo vyplýva aj z týchto častí odôvodnenia napadnutého uznesenia:

„... Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec ako súd odvolací... a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. ...

Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má povahu výnimky zo zásadnej nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia. Vzhľadom na to je jeho prípustnosť vo viacerých smeroch obmedzená. ...

Návrh na obnovu konania môže podať účastník pôvodného konania, prípadne jeho právny nástupca. Návrh na obnovu konania nemôže podať vedľajší účastník, a to ani vtedy, ak sa zúčastnil pôvodného konania, nakoľko zákon mu v týchto prípadoch priznáva len právo vstúpiť do už začatého konania a nie podať návrh na začatie konania. Môže však

vstúpiť do už začatého konania o obnovu konania, avšak za predpokladu, že ide o veci, v ktorých môže vystupovať.

Účastníci konania, proti ktorému smeruje návrh na obnovu konania, nemôžu byť osobami odlišnými od účastníkov konania o obnovu ktorého ide.

K podaniu obnovy konania je procesne legitimovaný účastník konania.

V spornom prípade navrhovateľka Ing. H. L. nebola účastníčkou konania č. k. 35 Cb 9/98-31.

Odvolačí súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, napadnuté uznesenie potvrdil ako vecne správne (§ 219 O. s. p.).“

Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky

otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené, majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v aplikovaní na posudzovanú vec sa vzťahujúcich právnych noriem. Pretože namietané rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Vychádzajúc z uvedeného a najmä preukázanej skutočnosti, že sťažovateľka nebola účastníčkou konania, ktorého obnovy sa domáhala, je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi sťažnosťou napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pretože ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v danom prípade sú zlučiteľné so sťažovateľkou označeným právom, sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3. K námietkam porušenia ďalších v sťažnosti uvedených základných práv

3.1 Namietanie porušenia základných práv zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy

Keďže sťažovateľka nekonkretizovala, ktoré zo základných práv uvedených v tejto právnej norme bolo porušené, ústavný súd posúdil možnosť ich namietaného porušenia jednotlivo.

3.1.1 *„právo na verejné prerokovanie... v jej prítomnosti... možnosť vyjadriť sa k vykonaným dôkazom“*

V posudzovanej veci najvyšší súd odvolanie sťažovateľky prejednal ako odvolací súd [§ 10 ods. 2 písm. c) OSP] bez nariadenia pojednávania [§ 214 ods. 2 písm. c) OSP] a jediným vykonaným dôkazom bola v konaní nespochybniteľná skutočnosť, že sťažovateľka nebola účastníčkou súdneho konania, ktorého obnovy sa svojou žalobou dožadovala.

Vychádzajúc zo skutkových okolností posudzovanej veci (rozhodovanie o návrhu sťažovateľky na obnovu konania, zisťovanie splnenia zákonom ustanovených podmienok na podanie takéhoto návrhu, nevyvrátiteľná skutočnosť, že sťažovateľka nebola oprávnená podať takýto návrh) ústavný súd konštatuje, že postup všeobecného súdu, ktorým aplikuje pre rozhodnutie veci aktuálne relevantné právne normy, teda rozhodnutie všeobecného súdu v súlade s na vec sa vzťahujúcimi právnymi normami nemožno posudzovať ako postup, ktorým by mali (mohli) byť porušené základné práva.

3.1.2 *„... právo, aby sa jeho vec... prerokovala bez zbytočných prietáhov...“*

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa súdnej alebo inej právnej ochrany. Právnu istotu vytvára až právoplatné rozhodnutie súdneho alebo iného orgánu právnej ochrany. Ústavný súd poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k porušeniu označeného práva došlo, alebo porušenie v tomto čase ešte trvalo.

V posudzovanej veci nadobudlo uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 88/2006 z 31. marca 2008 právoplatnosť 23. mája 2008 a sťažovateľka podala svoju sťažnosť ústavnému súdu 7. júla 2008, teda v čase, keď už porušovanie označeného základného práva netrvalo.

Podľa právneho názoru ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie

Ústavný súd preto v rámci predbežného prerokovania veci preskúmal existenciu príčinnej súvislosti medzi označeným postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 88/2006 z 31. marca 2008 a označenými základnými právami sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a keďže dospel k záveru, že niet žiadnej spojitosti medzi sťažnosťou napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením označených základných práv, sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3.2 Namietané porušenie základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy

Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inak povedané, o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 (a aj ods. 4) ústavy by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu

primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až 50 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

Vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jej ďalšími návrhmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2008